

[Steffensen]

følgelig også være repræsenteret. Rådet bør formulere sig etisk om problemstillingerne og kun være rådgivende for såvel ministre som for folketinget.

Da forskningen berører områder, hvor etiske grænser kan forskydes, er det helt nødvendigt, at samfundet er med til at bestemme, hvilke forskningsprojekter der skal sættes i gang, og hvilke der skal stoppes. Kun ved grundig information og ved en bred offentlig debat kan den medicinske forskning blive underlagt klare retningslinjer, som er i pagt med vort samfunds traditioner og den etik, vi ønsker samfundet bygget på. Også den medicinske forskning og teknik må fastholdes på den kristne etik og den kristne kulturarv, og respekten for det skabte menneskeliv må fastholdes og værnes. Kun derved kan vi bygge et menneskeværdigt samfund for fremtiden.

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet finder, at ministeren med sin redegørelse lægger op til problemer, hvor der i virkeligheden ikke burde være nogen som helst problemer for folketinget. Det må være ganske klart, at folketinget hverken kan eller bør foretage sig noget som helst med hensyn til indgreb af nogen som helst art på det område, som redegørelsen handler om.

Det lyder jo flot med disse etiske betingelser, men det er i virkeligheden bare udslag af en fuldstændig gammeldags indstilling, hvor man roder rundt i nogle begreber, som fandtes i verden, da verden var mere ufuldkommen, end den er i dag. Det er så ganske klart, at linjen på dette område er frihed for forskningen, som ikke på nogen som helst måde skal kunne hæmmes af folk, der under mere eller mindre holdbare påskud om, at deres moral eller etik er krænket, begynder at ville fremme gammeldags industriinteresser, eller hvad der nu er deres virkelige formål med at hindre forskningen i at opnå de bedst mulige resultater. Vi skal være lykkelige og taknemmelige for alt, hvad forskningen overhovedet kan vinde frem og opnå af resultater.

Det eneste, vi eventuelt kunne opnå i Danmark ved at begynde at oprette store, fine etiske råd og andre bureaukratiske organer, var, at vi kunne hæmme og forsinke og

vanskeliggøre den danske forskning, og så ville hele udviklingen bare komme til at finde sted i udlandet. Vi ville sakke uuhjælpeligt bagud, og den hjælp, vi så kunne give til mennesker her i Danmark, ville være så langt, langt mindre end den, som vi vil kunne give, hvis forskningen får adgang til at udvikle ny teknik, sådan at man har så mange muligheder som muligt.

Ligesom der skal være frihed for forskningen, skal der selvfølgelig også være frihed for den enkelte til selv at tage stilling. Det gælder det menneske, som måske lider af en sygdom, og hvor der kan være tale om, at vedkommende ved et mere eller mindre risikofyldt operativt indgreb i gener eller andre steder vil have en chance for at opnå at få det bedre. Vi mener, at det enkelte menneske selv skal træffe afgørelsen efter behørig lægelig rådgivning om de risikomomenter, der er, og de chancer, der er.

Når det gælder det ufødte barn, stiller ministeren sig lidt anklagende op og siger: hvem skal være dommere, og hvem skal finde ud af, hvad vi skal gøre for det ufødte barn? Hvem skal have myndighed til at afgøre, at andre skal slippe for en lidelse, skriver indenrigsministeren. Det er ganske klart, hvem der skal træffe afgørelsen. Det skal nemlig moderen, for det ufødte barn er en del af moderen, og derfor er det også moderen, der træffer afgørelsen. Samfundets opgave er kun at sørge for, at moderen får de fornødne oplysninger til, at hun selv kan finde frem til, om hun ønsker det ene eller det andet.

Ministerens sans for, at alting skal være ordentligt og administrativt og følge bestemte regler, udelader det faktum, at livet er mangfoldigt, at nogle vil træffe deres afgørelse ud fra nogle synspunkter og andre ud fra andre synspunkter. Men netop den mangfoldighed, der kommer ind, når vi ikke har lovgivning, er det, der giver livskvalitet, og det er det, der gør samfundet bedre på længere sigt.

Derfor er svaret på ministerens spørgsmål om, hvad det er for et menneskesyn, der skal anlægges på disse områder, ganske enkelt. Det er frihedssynet, det er tilliden til det enkelte menneske, og det er ikke den umyndiggørelseslinje, som ministeren lægger op til, når ministeren siger, at hun vil fremsætte et lovforslag engang til efteråret, for at dette livsområde kan blive viklet ind i tilstrækkelig